

La bona política és la que uneix

RAIMON OBIOLS

AVUI/EL PUNT, 8.07.10

“Pel que fa als records nacionals, els dols són millors que les victòries; perquè imposen deures, impulsen a l'esforç comú”. Aquestes paraules d'Ernest Renan m'han servit en alguna ocasió per respondre a amics no catalans que em demanaven per què al nostre país hem fet de l'Onze de Setembre la nostra diada nacional.

“Esforç comú”, encara avui. El president de la Generalitat, José Montilla, s'ha compromès a liderar la resposta catalana davant la sentència del Tribunal Constitucional: “El compliment íntegre de l'Estatut xocarà amb resistències i incomprensions. Però res no impedirà que convertim en fets la nostra voluntat d'autogovern“. Interpretant un desig majoritari de la societat catalana, Montilla ha demanat també que els polítics catalans es dediquin a resoldre problemes, i no a generar-ne.

En política hi ha sempre dos tipus d'enfocaments bàsics. Els que cerquen estratègies d'unió i els que tendeixen a dividir, a confrontar. El president Montilla s'ha guanyat un crèdit perquè practica amb discreció, però amb tenacitat i fermesa, el primer d'aquests enfocaments. Seria espantós que en fessin la víctima de confrontacions i afanys electorals. La bona política és la que uneix.

La unitat, que no sempre és necessària, en alguns moments és inexcusable. Ara és un d'aquests moments. Davant de la sentència provocadora del Tribunal Constitucional, el risc immediat no és a Madrid; és a Catalunya: un risc de divisió, fragmentació i descomposició. La dreta

espanyola espera que a Catalunya la sentència produeixi un efecte de confrontació exasperada entre els partits i de dispersió creixent de la ciutadania. Ho vol per motius alhora tàctics i fonamentals. Tàcticament, l'electorat català és el bastió que ara per ara impedeix un govern del PP. Des d'un punt de vista més fonamental, el nacionalisme de la dreta espanyola vol frustrar tota perspectiva d'afirmació catalana i de reforma plurinacional de l'Estat. Per un motiu i per l'altre, la dreta espanyola pretén trencar els consensos bàsics de la societat i de la política catalanes. Ningú des de Catalunya els hi hauria de fer el joc.

Els partits i les organitzacions socials han de garantir la unitat de tots per a recuperar totalment el contingut de l'Estatut que el poble de Catalunya va votar en referèndum. Necessitem la unitat al voltant del president de la Generalitat i de les nostres institucions i representants democràtics. Qui vulnerés aquesta exigència assumiria una gravíssima responsabilitat, perquè la unitat és la condició imprescindible per defensar amb eficàcia allò que ens volen negar. Aquesta no és sols una exigència per als propers dies. Ho és també pel que fa a una estratègia nacional per als propers temps. Ho deia Nicolau d'Olwer: "Catalunya dividida no pot guanyar".